

[Dohrmann]

af landet alligevel, så lad dem da for søren gå nogle år, indtil de har bevist, at de kan opføre sig, som danskere i almindelighed gør og bør gøre. Der er i hvert fald efter den debat, vi nu har haft her i dag, ingen, der kan komme og sige, at ansøgere om dansk indfødsret ikke er klare over, at de risikerer at få deres navn nævnt her i salen.

Tastesen (S):

I anledning af de bemærkninger, hr. Wilhjelm kom med, hvoraf man kunne forstå, at der måske kunne være tvivl om, hvorvidt beslutningsprocessen i forbindelse med indfødsretsloven var så forsvarlig, som den burde være, vil jeg sige, at jeg mener bestemt ikke, der er grund til at rejse en sådan kritik. Den indfødsretslov, vi har nu, bygger på et kontorcirculære, som er grundigt behandlet gennem vistnok et par års arbejde i folketingets indfødsretsudvalg omkring 1970, og der er de forskellige kriterier fastsat, således at de administrative myndigheder har fornemelsen af, hvad folketingets partier, i hvert fald de partier, der var repræsenteret i indfødsretsudvalget omkring 1970, mente i denne sag. Der sker en frasortering af alle de personer, der ikke opfylder de generelle retningslinjer i dette circulære. De, der er tvivl om, er dem, der sendes til indfødsretsudvalget til en vurdering, for at man kan høre, om det nuværende indfødsretsudvalg har bemærkninger at gøre, og det er muligt, at der her sker en yderligere frasortering på nogle procent, 20 er blevet nævnt, men så er det som et udtryk for, hvad de nuværende medlemmer af indfødsretsudvalget mener om de pågældende personer, som administrationen nærer tvivl om. Derfor burde det aldrig komme dertil, hvortil det er kommet i dag, at vi i folketinget skal stå og diskutere, om nogle personer skal have dansk indfødsret eller ej. Fremskridtspartiet kunne for det første have mødt nogle af disse personer, have haft mulighed for at sige deres mening i forbindelse med den behandling, der finder sted i indfødsretsudvalget, for hvis ikke de personer har været til vurdering, er det, fordi de helt klart opfylder de kriterier, som et enstemmigt folketing gav sin tilslutning gennem sin repræsentation i indfødsretsudvalget omkring 1970. Det er derfor beklageligt, at fremskridtspartiet har gjort denne sag til en

sag af den karakter, der forekommer her. Det lykkeligste ville være, at vi viste den rimelige tolerance, som kræves af os i en sådan situation.

Glistrup (FP):

Med ansvarsforflygtende underdanighed over for bureaukrater og bureaukraters værk fremhævede hr. Arne Melchior, at det måtte være nok, når fremmedpolitiet og justitsministeriets embedsmænd havde godkendt disse 582 mennesker. Hvad skulle vi i folketinget dog så begynde at blande os i det for? Det var da nærmest utidigt.

Det skal vi, kan jeg sige til hr. Arne Melchior, i dyb respekt for Danmarks Riges grundlov, som fastslår, at det hverken er fremmedpolitiet eller justitsministeriets ekspeditionssekretærer, der afgør denne sag, men folketinget. Det vil sige, at hvert eneste af de 179 folketingsmedlemmer i princippet skal tage stilling til hver eneste af de 582, og det er ikke noget, der skal ske gehejmt i nogle ministerier og i og for sig heller ikke i noget folketingsudvalg. Et folketingsudvalg kan selvfølgelig være udmærket til at få tingene frem, men den afgørende forhandling og debat om disse ting skal foregå her.

Så fremhævede hr. Arne Melchior det usmagelige i at fremdrage navnene. Den, der har fremdraget navnene, er landets indenrigsminister, som den 22. januar 1981 fremsætter et lovforslag, hvori han nævner navnene på disse 582 mennesker; det er dér, navnene er kommet frem. Når så fremskridtspartiet fremdrager til forhandling dem, som vi mener skal drøftes, og som selvfølgelig selv må være forberedt på, at når de har det kendskab til danske forhold, som er forudsætningen for, at de kan få dansk indfødsret, og selvfølgelig også er bekendt med Danmarks grundlov, der siger, at dette er en sag for folketinget at afgøre, så må de selvfølgelig være deres ting og deres gerninger bekendt og skal ikke dølge åsyn og navn, når de vil ind i Holger Danskes fædreland. De må simpelt hen indstille sig på, at selvfølgelig skal vi alle sammen være alt bekendt, hvad vi har foretaget os, og kunne fremlægge det i fuld offentlighed både i denne sal og andre sale. Det, der er usmageligt, er, at man vil lave tys-tys-dronning-viktorianisme ud af, at uh, man kan ikke være bekendt at tale om det